

Human

Ze wordt geleverd in een doos. Nadat hij haar met de grootste moeite heeft uitgepakt en aan de lader gehangen, gaat hij kreunend met behulp van een stok voor haar zitten. Wachtend tot ze haar ogen opendoet. Ze is een huurbot, tweedehands, drie jaar oud. Meer kan hij niet betalen van zijn armzalige pensioen. Hij heeft de handleiding gelezen. Verpleeghulp staat erin. Ze is net op tijd binnengekomen. Hij is vijfenzeventig en kan bijna niets meer zelf. Hij gaat nu snel achteruit. Als een van de laatste echte mensen is ook hij getroffen door ziekte nummer één. Daar hebben zij geen last van. Ze gaan makkelijk 200 jaar mee. Uiterlijk zien ze er steeds menselijker uit. Innerlijk blijven het natuurlijk gevoelloze machines.

Hoe zal hij haar noemen? Ze is heel lichttroze. Bijna wit. Blanca. Dat klinkt mooi. Dezelfde naam als.....

Ze opent haar ogen en kijkt hem aan. Ze heeft een hele prettige oogopslag. Diepblauwe ogen met lange wimpers. Die ogen lijken verdraaid echt in dat rimpelloze acrylaat gezicht. 'Hallo Blanca.' 'Hallo Harold, zal ik ontbijt maken?' Bij levering wordt het medisch dossier van de patiënt al in de bots geplaatst.

Ze heeft een aangename stem en vraagt wat ze kan doen. Nog niets. Ze vraagt hem te vertellen over zichzelf. Wat hij allemaal heeft beleefd, gezien, gedroomd; alles. Hij vertelt. Over het forelvissen met zijn vrienden, over verre vakanties en het overnachten in een boomhut. Over de middagen kaarten met te veel alcohol, waardoor geen van allen meer wist wie er aan de beurt was. Over het vele plezier dat ze hadden. En nu? Nu was er niemand meer over. Hij schudt verdrietig zijn hoofd. Ze gaat naast hem zitten, legt zijn hoofd op een kussen op haar schoot en aait over zijn haar. 'Het was mooi hè vroeger.' Hij knikt. 'Vertel me meer van toen, Harold.' En hij verhaalt van zijn eerste meisje. Hoe ze in het gras lagen en hij verlegen haar hand had gepakt. Hoe ze samen naar de blauwe lucht staarden en paardenbloemen uitbliezen. Dat zij haar dagelijks gekregen snoepje altijd voor hem bewaarde als teken van eeuwige liefde.

Blanca zucht. Wat lijkt het haar mooi om een mens te zijn. Hoe heerlijk om de zon te kunnen voelen en het kriebelende gras. Samen met Harold.

Ze praten iedere dag. Hij vindt het heerlijk haar om zich heen te hebben. Ze hoeft niet veel te doen. Eten doet ie nauwelijks meer; hij ligt meestal in bed of zit in zijn leunstoel voor het raam, als zij hem er inzet. Dan kijkt Harold naar buiten en zij houdt zijn hand vast. Dat voelt goed. Geen leeftijdsverschil. Harold vertelt over zijn vrouw Blanca, hun roadtrip door Europa in hun oude autootje. Het mechanische hart van de androibot slaat over.

Iedere dag zijn er verhalen. Blanca zuigt ze op, als ware het haar eigen leven.

Ze smeekt hem zich aan te sluiten op het systeem om weer beter te worden. Hij weigert. Harold wil geen androibot worden; hij wil mens blijven, hoeveel gevoelens hij ook voor haar heeft gekregen. Hij wijt het aan de morfine dat hij stiekem verliefd op haar is geworden. Een androibot...! Zij heeft geen gevoelens. Blanca is geprogrammeerd om aardig te zijn.

Ze zitten naast elkaar; Harold praat of beweegt niet meer.
Er rolt een traan uit Blancas oog en verbaasd voelt ze met haar vinger aan haar gezicht.
Dan trekt ze plotseling haar borstklep open en met een ferme ruk trekt ze de accu en alle bedrading eruit. Haar hoofd zakt langzaam op zijn schouder. De traan ligt nog op haar wang.

© Dorothea Virginia Russel

©Dorothea Virginia Russel